

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: **V. S. N., nar.**
státní příslušnost
t. č. pobytem
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem,
advokátem se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky,**
odbor azylové a migrační politiky
sídlím Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne ze dne 24. 8. 2018, č. j. OAM-614/ZA-ZA11-Ha10-2018,

takto:

Žaloba **s e z a m í t á.**

Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 8. 2018, č. j. OAM-614/ZA-ZA11-Ha10-2018 (dále jen „napadené rozhodnutí“), jimž bylo rozhodnuto, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území České republiky je nepřípustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, v rozhodném znění (dále jen „zákon o azylu“) a řízení o žádosti se podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že co se týče údajné nové skutečnosti uvedené žalobcem, konkrétně ztíženého uplatnění či případné problémy s nalezením práce ve Vietnamu z důvodu trestního postihu za drogovou činnost, které se v České republice dopustil, byla žalobci objektivně známa již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany a měl tedy povinnost ji uvést již tehdy. Dle žalovaného je důsledkem vlastního zavinění žalobce, že tato skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Žalovaný dále konstatoval, že toto tvrzení žalobce považuje za vykonstruované a účelově použité s cílem vyvolat v žalovaném domněnku o azylově relevantních důvodech. Je nepravděpodobné, že by mohli budoucí vietnamští zaměstnavatelé získat informaci o jeho trestné činnosti v České republice. Žalovaný nad rámec uvedeného zjistil, že podle zastupitelských úřadů členských států EU v se v praxi nestává, že by místní soudy vynesly nový rozsudek v totožném trestním případě, za který byl pachatel odsouzen ve třetí zemi, i když to ustanovení trestního zákoníku ve umožňují. Žalovaný dodal, že žalobcem uvedené údajné nové skutečnosti se netýkají změny situace v zemi jeho původu, důvodů jeho odchodu z vlasti, ani jím prezentovaných problémů, které tam měl, ani důvodů, pro něž by měl mít jakékoliv obavy v případě svého návratu do země, tím méně svědčících o tom, že by měl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 zákona o azylu nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a zákona o azylu.
3. Žalobce žalobou namítá, že důvody své žádosti o mezinárodní ochranu nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti, což je zřejmé z napadeného rozhodnutí. Uvedl, že si dne 16. 7. 2018 objednal letenku na zpáteční let do a následně jej příbuzní ve informovali o tom, jaké následky by pro něj znamenala skutečnost, že byl v České republice odsouzen pro drogovou trestnou činnost. Sdělili mu, že jeho odsouzení je pro jeho rodinu velkou ostudou, a proto by jej nepřijali. Dle žalobce je tak zřejmé, že všechny tyto skutečnosti žalobce zjistil až po ukončení předchozího azylového řízení a proto je nemohl v jeho průběhu uplatnit. Napadené rozhodnutí je tak nezákonné a navrhl jej zrušit a vrátit věc žalovanému k dalšímu řízení.
4. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zopakoval argumenty týkající se jeho posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu uvedené v napadeném rozhodnutí. Dodal, že žádná objektivní překážka žalobci ve sdělení nových skutečností během prvního azylového řízení nebránila. Nová tvrzení považuje za účelová, učiněná ve snaze dodat jeho azylovému příběhu větší intenzity. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 a ze dne 14. 8. 2014, č. j. 9 Azs 171/2014-31. Dle názoru žalovaného nebylo žalobou zpochybněno napadené rozhodnutí o zastavení řízení z důvodu nepřípustnosti žádosti o udělení

mezinárodní ochrany,
a proto navrhl, aby krajský soud žalobu pro její nedůvodnost v plném rozsahu zamítl.

Posouzení věci krajským soudem

Žaloba není důvodná.

5. Krajský soud v první řadě zkoumal, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž v této souvislosti shledal, že žaloba byla podána osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), ve lhůtě stanovené ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu, a rovněž se jedná o žalobu přípustnou.
6. Soud ve věci rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání, neboť účastníci řízení s tímto postupem souhlasili (nevyjádřili svůj výslovný nesouhlas s tímto postupem) a krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013, o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (tzv. procedurální směrnice) a dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
8. Ze správního spisu zjistil krajský soud následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci.
9. Dne 14. 7. 2018 podal žalobce v pořadí druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, k níž uvedl, že do České republiky přicestoval v roce 2007 a pobýval zde na základě povolení k dlouhodobému pobytu. O mezinárodní ochranu žádá podruhé z důvodu legalizace svého pobytu, neboť zde má manželku a dceru. V České republice byl odsouzen za drogovou trestnou činnost, proto se obává možných problémů ve, kde jsou přísné postihy za drogovou kriminalitu. Pohovor k žádosti byl se žalobcem proveden dne 18. 7. 2018, v němž dodal, že si kvůli jeho trestné činnosti v České republice jeho rodina ve nepřeje, aby se vrátil do vlasti, nebude si moci najít práci a rodina jej bude muset živit. Tyto skutečnosti žalobce v řízení o první žádosti neuvedl, neboť tehdy neuvažoval o návratu do vlasti. Nyní tuto možnost zvažoval a při pohovoru s rodinou se o tomto problému dozvěděl.
10. Dne 27. 10. 2016 podal žalobce první žádost o udělení mezinárodní ochrany. Za důvod žádosti žalobce označil legalizaci jeho dalšího pobytu na území České republiky. O této žádosti bylo dne 26. 5. 2017 vydáno rozhodnutí č. j. OAM-935/ZA-ZA11-2016, kterým žalobci mezinárodní ochrana udělena nebyla. Žalovaný konstatoval, že žalobce disponoval povolením k dlouhodobému pobytu, o které přišel vlastní vinou kvůli spáchání závažné trestné činnosti, v důsledku čehož byl pravomocně odsouzen k trestu vyhoštění z území České republiky. Žalovaný zdůraznil, že žalobce měl svou pobytovou situaci řešit jinou zákonnou cestou. Ve má rodinu, která mu může poskytnout případnou finanční pomoc. Dodal, že žalobce manželství uzavřel až v době, kdy věděl, že má uloženo vyhoštění z území České republiky. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 22. 2. 2018, č. j. 32 Az 9/2017-29, zamítl. Kasační stížnost proti

tomuto rozsudku byla usnesením Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 117/2018-30 odmítnuta pro nepřijatelnost.

11. Jedinou konkrétní žalobní námitkou je tvrzení žalobce, že ust. § 10a písm. e) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu nemělo být aplikováno, když nebyly splněny podmínky pro zastavení řízení o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, protože uvedl v žádosti nové skutečnosti, ke kterým měl žalovaný přihlédnout. Nové skutečnosti nebyly předmětem posuzování v rámci řízení o dřívější žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jednalo se o tvrzení, že byl informován příbuznými ve, jaké následky by pro něj měl fakt, že byl v České republice odsouzen pro drogovou trestnou činnost a že jej rodina nepřijme. Žádost o první mezinárodní ochranu podával z důvodu legalizace pobytu, neboť žalobci bylo uloženo vyhoštění za drogovou trestnou činnost. Při pohovoru k první žádosti uvedl, že se do své vlastní odmítá vrátit, protože má v České republice manželce a dceru, ve nemá zázemí, nemá tam kde bydlet a nemohl by si tam najít práci.
12. Podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřijatelnou podle § 11a odst. 1.
13. Dle § 10a odst. 2 zákona o azylu je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
14. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
15. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.
16. Soud nejprve na úvod odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 3. 2012, č. j. 3 Azs 6/2011-96, který se k otázce rozhodnutí o opakovaných žádostech vyjádřil takto: „*Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.*“
17. Soud se ztotožnil s právním názorem žalovaného, podle nějž podaná opakovaná žádost nebyla přípustná. Okruh důvodů žádosti, spočívající v tom, že žalobce chce zůstat v České

republiky, neboť zde má manželku a dceru již uváděl v řízení o první žádosti. Stejně tak již tvrdil, že

ve bude mít problémy si najít práci. Pokud se jedná o skutečnost, že mu jeho rodina ve sdělila, že bude mít kvůli drogové trestné činnosti v České republice problémy, nejedná se o skutečnost, kterou by nemohl uplatnit již v řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, o níž žalovaný rozhodl dne 26. 5. 2017. Dle uvedeného je žalobce s rodinou ve v kontaktu, tedy tyto skutečnosti by mu jistě sdělila již dříve. Žalobce navíc většinu svého života prožil ve, měl tedy již v průběhu podání první žádosti uvést, jaké problémy by ve vlasti měl z důvodu jeho kriminální minulosti v České republice, neboť si musel již tehdy být vědom údajnými místními poměry. Proti tomuto rozhodnutí si podal žalobce žalobu, o které bylo Krajským soudem v Brně rozhodnuto rozsudkem dne 22. 2. 2017 a o kasační stížnosti proti tomuto rozsudku Nejvyšším správním soudem dne 7. 6. 2018 (nabytí právní moci dne 18. 6. 2018). Novou žádost o mezinárodní ochranu podal žalobce dne 14. 7. 2018, tedy pouze měsíc poté, kdy bylo rozhodováno Nejvyšším správním soudem o jeho první žádosti.

18. Z dikce citovaných ustanovení zákona o azylu lze tedy dovodit nutnost kumulativního splnění tří podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat:

- a. žadatel musí uvést nebo se musí objevit nové skutečnosti nebo zjištění;
- b. musí se přitom jednat o takové skutečnosti či zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení;
- c. takové skutečnosti či zjištění musí svědčit o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.

19. Je tomu tak proto, že „*institut opakované žádosti neslouží k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly azylově relevantním způsobem ovlivnit postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího řízení. Dospěl-li tedy žalovaný k závěru, že nynější opakovaná žádost stěžovatele těmito podmínkám nevyhovuje, užil správně ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu, aniž by znova meritorně posuzoval stěžovatelem uváděné shodné důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu z hlediska všech forem mezinárodní ochrany*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 178/2016-24).

20. Ve vztahu k uvedeným podmínkám věcného projednání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je zároveň třeba vyjít z toho, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. Nejvyšší správní soud k tomu ve svém rozsudku ze dne 7. 2. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005-86, uvedl: „*Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nerealná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.*“ Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2009, č. j. 4 Azs 23/2009-64, dle kterého „*podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, stanoví zákon o azylu pro věcné posouzení žádosti podmínku tvrzení nových skutečností či zjištění. Je tedy povinností žadatele, aby takovéto nové skutečnosti*

či zjištění správnímu orgánu v nové žádosti uvedl. V opačném případě je nucen správní orgán na základě citovaného § 10a písm. e) zákona o azylu posoudit žádost jako nepřijatelnou.“

21. Z výše podaného souhrnu je zjevné, že žalobce ve své nové žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl žádné nové skutečnosti, které by mohly mít negativní dopad do jeho hmotněprávního postavení. Pokud žalobce svá tvrzení o obavách z možných problémů při návratu do vlasti vnímá tak závažně, že je uvádí jako azylový důvod, není soudu zřejmé, proč tyto důvody neuvedl již při posuzování první žádosti o mezinárodní ochranu, popř. nejpозději alespoň při podávání kasační stížnosti. Nutno také poukázat na to, že časový odstup mezi jednotlivými žádostmi o mezinárodní ochranu ostatně byl velmi krátký. Všechna tvrzení žalobce však směřují pouze k legalizaci pobytu žalobce na území České republiky. Žalobce tak nejen, že měl povinnost tyto skutečnosti uvést již při podání původní žádosti, ale krajský soud tato tvrzení neshledává ani jako možné azylově relevantní skutečnosti.
22. Žalovaný při zjišťování skutkového stavu a dokazování postupoval v souladu s § 2 odst. 4 a § 3 správního řádu. Nebyly splněny podmínky pro opětovné meritorní posuzování otázky udělení některé z forem mezinárodní ochrany, relevantní skutečnosti ve vztahu k této otázce byly posuzovány již v rámci předchozího azylového řízení. Žalovaný tedy v souladu se zákonem shledal žádost žalobce o mezinárodní ochranu jako nepřijatelnou a řízení zastavil.
23. Krajský soud zdůrazňuje, že udělení mezinárodní ochrany je pouze specifickým způsobem legalizace pobytu na území České republiky, a to z přesně vymezených důvodů. V ostatních případech je však nutno vycházet z režimu zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů. Azylovým řízením za žádných okolností nelze nahradit smysl a účel úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců. Mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu.
24. V uváděných důvodech nebylo možno shledat takovou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a rovněž obav z návratu do vlasti. Jelikož žalobce neuvedl žádné nové relevantní skutečnosti či zjištění, byly tudíž naplněny podmínky uvedené v § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (žádost nepřijatelná) a řízení o takové žádosti bylo po právu zastaveno dle § 25 písm. i) zákona o azylu.
25. Ze všech shora uvedených důvodů krajský soud rozhodl o žalobě tak, že ji v plném rozsahu zamítl jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s., jak je ve výroku I uvedeno.
Výrok II
o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce nebyl v řízení úspěšný, protože nemá právo na náhradu nákladů řízení. Úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a proto mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 20. února 2019

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.